

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

2den juli 1893.

19de aarg.

Papas gut.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Ernst „pukkelryg“.

Bit laa slottet Waldburg med sine mange taarne og blinkende tinder. Det var omgivet af vidtstrakte skove; men lige ved foden af slotshjernet laa en landsby, som havde samme navn som slottet.

Waldburg var en fattig landsby; dens beboere kunde blot med stor møje skaffe sig det nødvendige ved haardt arbejde hos de rige bønder i omegnen eller paa slottet. De levede for det meste af poteter, grovt brød og daarlig kaffe; den sidstnævnte var blot for en del kogt paa virkelige kaffebønner, kjøbt hos kjøbmanden; men som regel maatte de tage til hjælp cikori og nogle gule rødder, som de fandt paa marken.

I denne landsby boede en dagarbejder med sin kone og sine otte børn. Mand og hustru maatte slide og slæbe for at skaffe mad og klæder til de otte børn; men de hørte ikke til de folk, som gjerne vilde done sig, og trods alt det arbejde og alle de beklæmninger, som børnene skaffede dem, var dog de smaa deres fryd og glæde. Dog var der en ting, som det faldt dem meget tungt at bære; en af deres børn var i sit første leveaar som følge af et fald bleven pukkelrygget og svagelig og havde liden udsigt til at kunne komme til at udføre tungere arbejde.

Ernst — saa hed gutten — blev af sine forældre behandlet med den ømmeste kjærlighed; men hans søstende og endnu mere landsbyens øvrige børn, som blot fandt ham hæslig og styg, gjorde ofte nar af ham, og

naar de flittig hjalp til paa gaard eller i mark, og han kun stod og saa paa, skjældte de ham ud for at bære en unyttig „pukkelryg“. Dette tog den lille Ernst sig meget nær af; ligesaa naar han ikke fik lov til at være med i de andre børns leg. Saa mangen gang sad han ensom og forladt paa den store sten under lindetræet eller andetsteds og maatte se paa, hvorledes de andre tumlede sig fornøiede omkring. Da kunde det nok hænde, at taarerne begyndte at rinde, fordi han ikke kunde deltage i legen.

Saaledes ogsaa en dag, da børnene jubeledede og støjede omkring ham, glade og fornøiede.

„Kom, Ernst „pukkelryg!“ raabte pludselig en af smaaungerne, „kom vær med og lege.“

Hun mente det ikke saa farligt; det var i ren billerhed, at hun kom med den ukjærlige, spottende bemertning; men den stakkars gut begyndte at trække paa læben; han havde vanskeligt for at holde taarerne tilbage.

„Afveien med dig, dit unyttige tosehoved!“ skreg straks efter en stor gut, som kom løbende, og som Ernst var iveien for.

Ernst trak sig længere og længere tilbage, og tilslut kunde han ikke længere holde sig for at briste i graad; det var saa ondt altid at saa høre, at han var en unyttig gut, som ikke dueede til noget, men stadig var iveien.

Da kom han til at tænke paa, hvorledes hans lærer samme morgen havde sagt, at selv den mest ubetydelige skabning i verden paa en eller anden maade kunde være til nytte, og at alle skulde stræbe efter at være nyttig paa sin vis her i livet. Han holdt op at græde og begyndte at tænke over, hvad han kunde gjøre; men han kunde ikke finde paa noget.

I det samme kom en dame spadserende over broen, som førte over den lille elv. Hun blev staaende og se sig omkring.

Kan nogen af eder sige mig veien til slottet?“ spurgte hun børnene.

Disse blev en stund staaende og stirre paa hende med gabende mund og fortsatte derpaa sin leg.

Damen gjentog endnu engang sit spørgsmaal.

„De skal svinge om hjørnet derborte!“ raabte Fredrik, den store gut, som nylig havde skjældt Ernst ud for at bære et unyttigt tossehoved. Dermed sprang han afsted i legen igjen.

Den lille Ernst var ængstelig og tilbageholdende; men han tænkte, at her kunde han dog ialfald gjøre lidt nytte, og skjønt hjertet bankede i libet paa ham, tog han mod til sig og spurgte den fremmede dame:

„Saar jeg lov til at gaa med Dem? Jeg ved veien.“

Damen syntes først at blive forstrækket ved at se den lille, uanselige, hæslige skikkelse; men da hun saa det elskelige udtryk i hans blaa øine og hørte hans velmente tilbud, svarede hun venlig: „Ja, kom du, mit kjære barn. Det var rigtig snildt af dig.“

Og saa gik de bortover sammen. Ernst viste damen veien over broen, forbi naboens have og forbi kirken og kirkegaarden med dens gamle træer, derefter bortigjennem en eng og opover slotsbjergtet, indtil de tilslut stod foran den mur, som omgav slottets have og gaardsplads.

Det var en ikke saa kort vei, og den venlige dame, som hele tiden havde snakket med sin lille veiviser, havde allerede faaet vide hele hans historie. Hun havde ondt af det stakkars barn og syntes godt om ham, fordi han klagede saa lidet og ikke lod sin forbitrelse gaa ud over sine søskende og landsbyens øvrige børn, skjønt det var aabenbart, at disse ofte var meget uskikkelige mod ham.

„Nu maa du følge med ind og hvile dig en stund“, sagde hun, og skjønt en smule bange fulgte han med ind i slottet.

Damen hedte fru Sten; hun var en rig

enke, hvis mand og eneste datter for kort tid siden var døde. Hun havde nylig kjøbt slottet for her at tilbringe et stille landliv. Hun var kommet den foregaaende dag og havde nu været ude at spadserere, men var endnu ukjendt med omegnens veie og havde derfor maattet spørge sig for.

Paa slottet sit Ernst et stort stykke smørrebrød og en del deilige kirsebær. Dette var sjældne sager at faa for gutten, og han begyndte at spise, saa hurtig han kunde; men pludselig stansede han og rørte hverken smørrebrød eller bær.

„Vilker du det ikke?“ spurgte fru.

„Jo“, sagde Ernst, idet han smilede forlegent, „men —“

„Nu?“

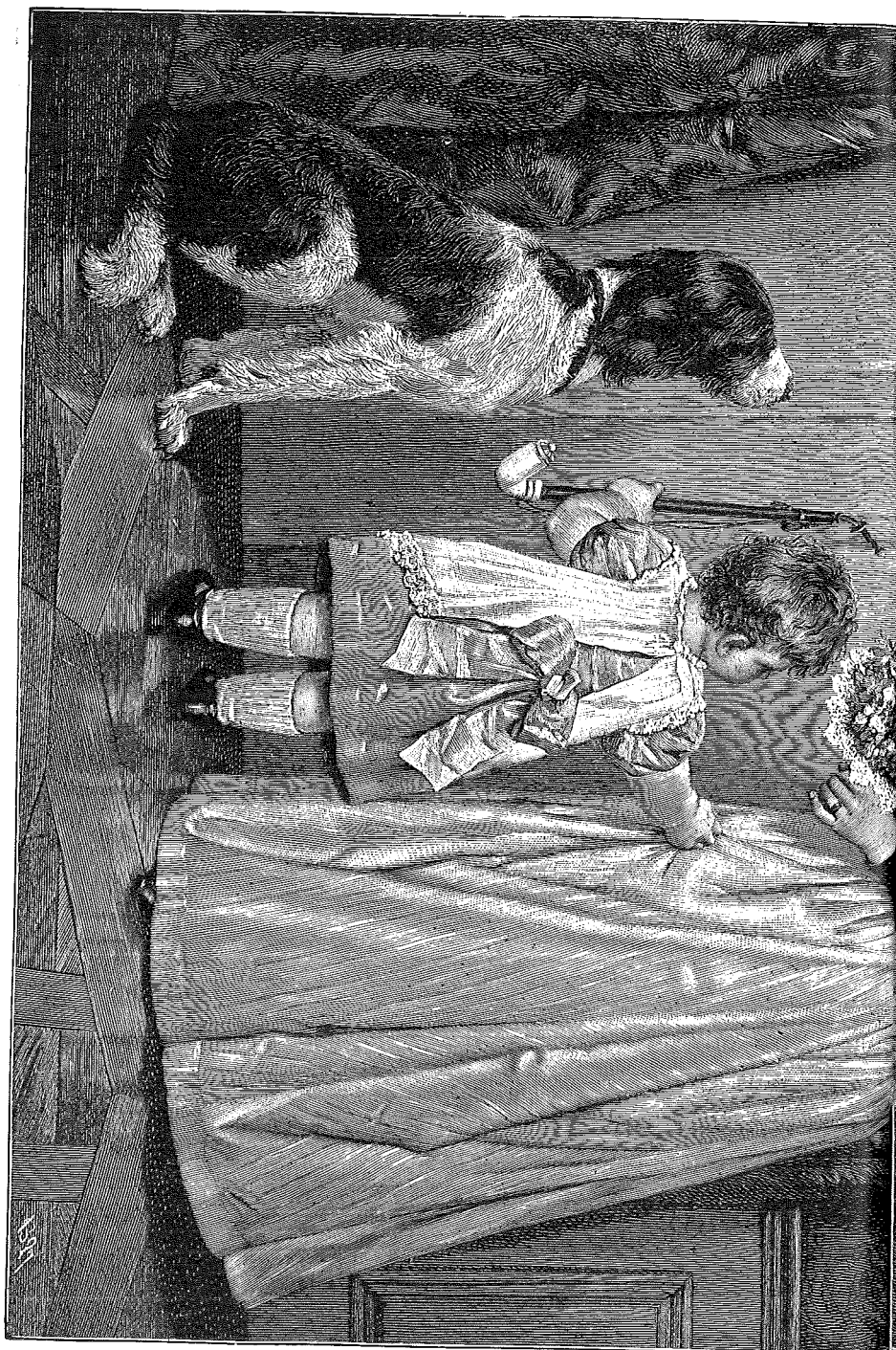
„Jeg vilde gjerne tage det med hjem og dele det med mine søskende, som fjelden faar noget saa godt.“

Damen syntes, han var en snild gut, som ogsaa tænkte paa sine søskende, og sagde, at han ikke behøvede at være ræd for at spise, han skulde ogsaa faa noget med hjem til dem.“

Og nu smagte det vel Ernst — o, saa godt, saa godt!

Fruen pratete med ham; hun fandt, at han baade var et forstandigt og elskeligt barn. Hun hentede frem en bog, som havde tilhørt hendes afdøde datter og bad ham læse lidt i den. Ernst, som altid havde været flittig paa skolen og var flink til at læse, læste baade rigtig og tydelig den fortælling, som hun havde staaet op for ham. Hun indsaa nu, at den stakkars gut ogsaa maatte have været et flittigt barn og sit mere og mere tilovers for ham. Hun og gutten var snart blevne gode venner, og da Ernst tilslut maatte gaa, bad hun ham om endelig at komme igjen, naar han havde fri fra skolen.

Da Ernst ikke kunde være med i landarbeidet og heller ikke deltage i de andre børns leg, havde han megen tid fri og gik

Gratulantier.

1871

fra nu af ofte op til sin nye veninde fru Sten. Og hun forstod saa godt at skaffe ham noget, som han kunde hyselsætte sig med. Saaledes havde hun et helt skrin med træklodser, som han fik lov til at bygge med; der var lange og korte, tykke og tynde, runde og firkantede klodser, og endog vinduer med farvet glas til de huse eller kirker, som han byggede. Og saa havde hun mange bøger med nydelige billeder og morsomme fortællinger. Ernst fik lov til at læse i dem, saa meget han havde lyst til, og ofte maatte han fortælle hende, hvad han havde læst. Han spadserede ogsaa med hende i slotshaven; her fik han lov til at rage bort visne blade, vande blomster eller binde op en eller anden svag stengel, forat den ikke skulde brækkes. Og mere end engang sagde fru Sten: „Det er rigtig snildt, at du vil hjælpe mig; thi det anstrenger mig saa, om jeg skal bære mig.“

Og Ernst var saa glad over, at han kunde være nogen tilhjælp.

Saaledes blev de stadig bedre og bedre venner. Hun blev mere og mere glad i den stakkars gut, der paa grund af sit svagelige legeme maatte lide saa mange savn, men alligevel var saa snild og taalmodig, og Ernst som ingen anden var saa venlig mod — det maatte da være hans egne forældre — og som ingen i landsbyen havde nogen tid at ofre paa, og som ikke kunde være til nytte for nogen anden, fyldtes hver dag med større og større kjærlighed og taknemmelighed til fru Sten.

Paa denne maade gik det til, at hun efter en tids forløb en dag kom til hans forældre og sagde:

„Kjære folk, Ernst kan hverken blive bonde eller dagarbejder, saaledes som eders andre børn, der er friske og sunde; han vil aldrig komme til at taale anstrengende legemligt arbejde. Men han er flittig og har gode evner og kan lære andet slags arbejde, hvorved han kan tjene sit brød og blive et

lykkeligt og nyttigt menneske. Hvis I tillader det, vil jeg tage ham til mig og sørge for, at han faar lære det nødvendige for at kunne udføre saadant arbejde.“

Forældrene var fattige og havde ofte nok med bekymring tænkt paa, hvem som skulde sørge for Ernst, naar de engang døde; selv havde han jo liden udfigt til at kunne tjene det nødvendige. De blev derfor meget glade ved fru Stens forslag og lod gutten komme ind og spurgte ham, om han vilde følge med fru Sten og bo hos hende.

Jo, det vilde nok Ernst gjerne, men han syntes, det var saa ondt at skulle reise fra far og mor, søskende og det gamle hjem. Da han derfor havde vanskelig for at bestemme sig, vilde han, at hans forældre atter skulde sige, hvad de mente. De sagde da, at han burde gjøre det, da det var det bedste for dem alle, og saa svarede han ja og var tilfreds med den trufne afgjorelse.

Saa drog Ernst op paa slottet Waldsburg, hvor han fik fine klæder, et pent værelse, legetøj i mængdebis og god mad og drikke. Dog glemte han ikke sine forældre og søskende. Hver søndag gik han ned i landsbyen for at besøge dem, og altid havde han med sig noget, som fru Sten havde ladet ham saa med, forat ogsaa de skulde være glade.

Men han maatte nok gjøre ogsaa andet end at klæde sig pent og spadser og lege og spise og drikke godt. Fru Sten fik en huslærer til ham, og han maatte arbejde flittig. Ofte naar landsbyens gutter legede omkring lindetræet eller klatrede om paa slotshjertet, saa deres glade raab og latter kunde høres helt inde paa slottet, sad Ernst flittig over sine bøger; hr. Meier — saa hed læreren — var streng og krævede nøjagtig udførelse af stile og andet. Fru Sten havde sagt, at det var hendes ønske, at gutten skulde blive et ordentlig og dygtigt menneske, som kunde blive til nytte i samfundet, og da maatte han ogsaa tage det alvorligt med skolearbejdet.

Og Ernst gjorde det med glæde; han var saa glad over, at ogsaa han havde faaet noget at gjøre.

Narene gik. — Barnet var vokset op til mand; vistnok var han fremdeles baade liden og pukkelrygget, om end hans helbred havde bedret sig; men han havde lært meget og var blevet en dygtig advokat, til hvem folk langveis fra kom for at søge raad; han tjente mange penge og blev for hver dag rigere. Dog midt i al sin rigdom glemte han ikke sit gamle hjem, eller at han engang havde været en fattig gut, og hvor haardt det er at være fattig.

Gang paa gang kom han til Waldburg, og da hjalp han de fattige med penge og, dem, som trængte vejledning i retsspørgsmaal, med gode raad. Den første, som kom til at benytte sig af hans hjælp i sidstnævnte henseende, var lange Fredrik, som engang havde kaldt ham et unyttigt kossehoved; men saadanne gamle fornærmelser tænkte ikke Ernst mere paa; han var lykkelig over, at han med sin pukkel og sit uanselige dyre alligevel ikke var blevet et saadant unyttigt væsen, men var blevet en mand, som kunde hjælpe sine medmenneker med raad og daad.

Folk stirrede forbausede, naar de saa den staselige vogn med de smukke heste foran komme kjørende, og tog høflig hatten af for den fornemme herre, som sad i vognen; at det var den samme Ernst, som engang havde været udsat for saa megen haan og spot, og som saa ofte havde været iveien for dem, havde de haft vanskelig for at fatte, hvis de ikke havde kjendt den samme pukkelryggede skikkelse. Nu var de stolte over sit bysbarn og glædede sig ved at se ham.

„Ja, hvem skulde have tænkt, at der skulde være blevet noget stort af Ernst!“ bemærkede lange Fredrik, da han om aftenen sad sammen med en del andre under det gamle store lindetræ.

Fiskeren.

Fn dag, da Donau ved Luttlingen var steget i højde med sin murede bred, hændte det om eftermiddagen kl. 1, at en liden 4-aarig gut i et hus i nærheden for et øieblik blev overladt til sig selv, da familien fik fremmede. Han benyttede leiligheden til at gaa ned til floden, og da han fik øie paa en riskvist, som flød paa vandet, vilde han række haanden ud og tage den, men styrtede i det samme i vandet og blev revet bort af strømmen. Medens det arme barn blev hvirvlet om under vandet, kunde han ikke samle sine tanker om andet end dette: „Hvad vil dog far og mor sige, naar du nu drukner!“ Og han havde været redningsløst fortabt, hvis ikke vor himmelske fader, som holder et vaagent øie med alle, og i særdeleshed med de smaa, havde udseet et hjælpemiddel og sendt ham det imøde, allerede før han faldt i vandet.

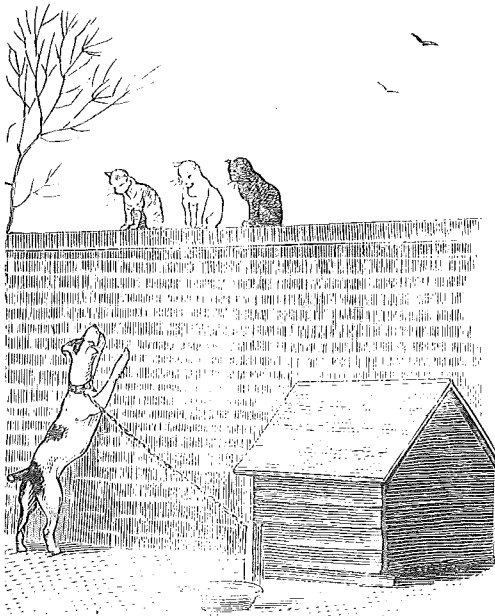
En fattig fisker, som boede lige i nærheden af floden, laa den samme middag paa sin seng og sov, og det blev i drømme sagt til ham, at han skulde staa op og kaste sit garn ud i vandet, han skulde da fange en stor gjedde. Han stod op og gik hen til floden, og som han nu kastede fiskernettet ud, blev barnet i det samme ført hid af strømmen og indvillet i garnet og trukket paa land af fiskeren. I samme øieblik kom en af de kvinder, som var i besøg hos barnets forældre, tilfede og hjalp fiskeren med at faa det slugte vand ud af barnet og faa det kaldt tillibe igjen, hvad ogsaa lykkedes. Hun bar den lille hjem til hans mor, hvor han blev lagt iseng og kom sig snart efter badet uden lægehjælp. Den bjergede gut, som hedte Johannes Henke, modtog et dybt indtryk ved denne underfulde retning. Af taknemmelighed til Gud stillede han senere sit liv helt og holdent til Herrens tjeneste. 1841 blev han missionær i Sydrusland blandt de derværende jøder og virkede til megen velsignelse.

Tre ertekroger.

[Med billede.]

Jensens hund hedte „Nap“ og ingen kunde være mere fornøiet med sin hund, end Jensen var. Den havde vist ogsaa alle de gode egenheder, en hund kunde have; men en ting manglede den dog, og det var en haletip. Den havde havt denne mangel, længe før Jensen fik den; der var i byen forskjellige meninger om, hvorledes den var bleven stumpet; men sandheden var nok, at nogle letfærdige mennesker engang i druffen tilstand for at more sig havde hugget halen af den, da den endnu var hvalp. Det kunde være blevet en alvorlig sag for dem, hvis de ikke dagen efter meget skamfulde var komne til dens daværende eier og med mange undskyldninger havde bedet ham om endelig ikke at melde dem for politiet, og han havde været snil nok til ikke at gjøre mere ved sagen.

Jensen var som sagt særdeles fornøiet med sin hund trods dens manglende haletip; den led aldrig nogen mangel hverken paa kjødden eller grød eller melk, og den havde et saa fint hundehus, som overhovedet en hund kunde ønske sig.

Men alligevel skulde den have sine ærgrelser. En dag, medens Jensen sad inde paa sit kontor, hørte han Nap gjo noget ganske forfærdelig „Bov, bov, bov,“ lod det atter og atter i en all andet end blid tone. Han blev siddende en stund og høre paa det, men tilslut styrkede han op. Hvad kunde være paa færde? Det var da svare til spektakel, Nap holdt! Det skulde vel ikke kunne være tyve? Han greb hat og stof og styrkede ud.

Snart var han henne ved hundehuset, og hvad saar han da se? Jo, der sad ikke mindre end tre katte, en sort og to graa, oppe paa den tilstødende havemur og ertede hunden. Denne var bunden, saa den ingen hern kunde tage, og blot sled i sin lænke og hylte og gjæde. Og de sad der saa trygge uden at behøve at frygte for sin fiende! Det var tydeligt, at de frydede sig ved at holde ham for nar; om det var dens stump hale, deres spot gjalt, er ikke godt at vide; men at de ertede ham, var ingen tvil om, og ligesaa vist var det, at Nap var gruelig sint.

Men det kunde vel hælde, at de tre ertekroger vilde have kommet til at smage Jensens stof lidt mere, end det egentlig var behageligt, hvis de ikke ved synet af ham, hundens eier, havde fundet det sikrest saa hurtigt som muligt at forvinde paa den anden side af muren.

Løsning paa bogstavgaader i nr. 25.

1. Kerktrona. 2. Gudbrandsdalen.

Billedgaade.

